

maar ze voelen exact hetzelfde aan qua energie. Er schieten allerlei gedachten door me heen. Mijn vader houdt enorm van koude landen, van Russische bontmutsen op zijn hoofd. Een muts die mij als kind fascineerde. Mijn vader, die me toen ik klein was, leerde dat Eskimo's neuzen als ze elkaar liefhebben.

Meteen daarna zie ik mezelf weer zitten, een jaar of twee oud, in een kinderstoel. Aangeschoven aan de eettafel. Dit leven, nu. Mijn vader pakt de kinderstoel op, zet me met stoel en al neer voor het raam en zegt: 'Kijk, buiten sneeuwt het. Allemaal vlokjes.' Ik kijk, zo klein als ik ben, en staar naar de vallende vlokken. Het duizelt me. Al die witte dingetjes die naar beneden vallen. Ik probeer de vlokjes te volgen bij het neervallen. Zolang ik kan. Het is een van de vroegste jeugdherinneringen die ik heb.

Mijn vingers tintelen. Mijn linkerarm voelt dood aan. Daarop concentreren is moeilijk. Ik krijg het koud en ik ril. Bedenk me dat ik iedere winter precies wil weten hoeveel graden het buiten vriest. Tot

op de graad nauwkeurig. Ik vind het een sport de buitenthermometer te raadplegen om te checken of ik goed geraden heb hoeveel graden het vriest. Meestal zit ik juist. Kwestie van oude ervaring?

Ik ben dol op afbeeldingen van ijskristallen en het lijkt me al jaren interessant om in een ijshotel te overnachten. Slapen in een onderkomen van ijsblokken, hoe zou dat zijn?

Wat aan oude herinneringen bovenkomt, is minder aangenaam. In een hevige sneeuwstorm ben ik op weg naar vrouw en kinderen. Met voedsel. Vijf langwerpige vissen. Ik houd de vissen stevig vast in een mand, gemaakt van gevlochten pezen en buigbaar dun bot. Het is van levensbelang dat ik voedsel breng naar mijn gezin. Door het slechte weer van de laatste weken kon ik er nauwelijks op uit om wat eetbaars te vangen. Onze voorraad gedroogde vis is bijna op. Ik zie mijn lievelingsjas voor me, suède met nepbont, en mijn leren wanten, van die lompe dingen. Geen vingermiddel, maar slechts een uitsparing voor de duim. Met die jas en

